

KAMÍNKY

Svazek přátelství nebo lásky neposilují velké dary, ale projevy malé, stálé pozornosti.

Primo a Renate-Louise Maioli, Miluji Tě!

Seděly jsme s Růženkou a Dádinkou v naší oblíbené cukrárně a vedly jsme holčičí řeči. Probraly jsme šatníky, poradily jsme se o kosmetice, zasmály se příhodám našich dětí a také několika svým trapasům. Nakonec jsme jako vždycky skončily u našich manželů. Jsou to nejdůležitější lidé našeho života.

Dádinka se potřebovala svěřit. „Podívejte, holky, co jsem dostala,“ chlubila se nám. Povytáhla si rukáv halenky, abychom lépe viděly a mohly obdivovat. Její zápěstí zdobil krásný zlatý náramek. „To mi daroval Bob,“ podotkla. To ale nemusela říkat, protože o jejím věčně nepřítomném manželovi a jeho drahých dárcích jsme věděly. Nahrazoval jimi svou neustálou nepřítomnost a vyjadřoval tak manželce svou lásku. Náramek byl opravdu nádherný. Musel být strašně drahý. Růženka pokyvovala hlavou a zasněně pravila: „Taky vám něco ukážu.“

Chvilí štrachala v kabelce a vytáhla kamínek. Obyčejný malý narůžovělý kamínek.

„Co to je? Co to máš?“ ptaly jsme se zvědavě. „To je dnešní dárek od mého Tondy.“ „Jak to, dnešní dárek?“ vyzvídaly jsme. „Skoro každý den dostávám od Tondy nějakou maličkost. Větvičku, list, kamínek, malou čokoládíčku, třeba jeden bonbón ... a tak.“

„Jé,“ povzdechly jsme si svorně s Dádinkou, „to je

hezký.“ Hleděla jsem na malinký kamínek položený na stole mezi talířky a šálky od kávy a přemýšlela o hodnotě věcí. Co má větší váhu? Co vyjadřuje větší lásku? Kamínek a zlatý náramek, každé na jedné misce vah. Nedovedla jsem se rozhodnout. Ale Dádinka to udělala za mne. Řekla: „Víš, že bych to s tebou vyměnila?“

*O darech s Hanou Pinknerovou
(převzato ze Zpravodaje „Život farností Znojma“ 1/2014)*

Motto: Nejlepší cestou k vlastnímu neštěstí je zakrývat si oči před neštěstím jiných. *(V. Havel)*

Motto: Kdo ví, jakou cenu má láska? Jenom ten, kdo miluje, a ten, koho nikdo nemiluje. *(Thomas Mann)*